

ÁDÁM TAMÁS

Az atléta trikója

Az atléta trikóját sóvirágok húzzák.
Mozdonyok zakatolnak melle alatt.
Erőlködésnek semmi nyoma.

Hullámzik a homok talpa alatt, zizeg
trikója, tenger sója csipkézi.
A megtartó víz, parttalan.

Az atléta trikója lucskos fehér zászló,
a megadás elmarad. Nem lesz
felmosórongy, taktikai darab.

Meztelen, homokóra testű lány
kezében célszalag lángol, az atléta
trikója oltja, csikó füstoszlop vágat.

Megyek utánam

Megyek utánam, követem magam.
A beton-vadonban eltévedek, lyukas
cipőm nem illik a nyomomba.

Vörös téglát vet felém a Nap. Égő
árnyékomra lépek, talpam füstölög,
így hagyok jelet magamnak.

Követem az égén rajokban vonuló
fekete betűket, a fáslizott csontok
szomorkás, ütőképes seregét.

Megyek utánam, követem magam.
Elérek a szögekkel teleszórt Golgotáig,
szemhéjamon vércsék ülnek.

Formás zuhanás

Kinyitom az ejtőernyőt, beragad.
Denevér hajol fölém, szárnya csúszik.
Felhők barna szántásain riadt
barázdabillegetőik delelnek.

Formásan zuhanok, cuppog a
dugóhúzó. A légszomj kitart fuldokló
szobámig. Ismerős a díszlet, csak
a macskák laposabbak kissé.

Korhadt gerendák vacognak meleg
nyári estén. A roncsolt tető résein
benéz egy törött szárnyú madár.

Halkul a morajlás, szívemben tokosodik
egy mozdíthatatlan szálka. Kutyák
nyüszítenek, nem néznek hátra.